

Κριτική

Νέα Τάξη Πραγμάτων

Η 'πιο εναλλακτική' παράσταση της σεζόν, θα λέγαμε, στα χνάρια πειραματικών συμμετοχικών performance της δεκαετίας του '80 στην Ευρώπη. Εντελώς αντισυμβατικά απλώνει τη σκηνική του δράση σ' όλο το υπόγειο και το χειρότερο, μπαίνοντας σου υποβάλλουν εμπειρικά ότι συμμετέχεις σ' ένα 'κακόγουστο δείγμα' ολοκληρωτικού πολιτισμού! Ευφυής κι εντυπωσιακή η σύλληψη του σκηνοθέτη Πάρη Ερωτοκρίτου για συρραφή των σύντομων θεατρικών του Πίντερ, δημιουργώντας παράλληλα ένα ανάλογο μικρό 'σύμπαν'. Πρώτα μας εισάγει στο παιχνίδι της προπαγάνδας, όπου, φιγουράρει 'στα κρυφά' το ντουέτο της εξουσίας σε μία πριβέ συζήτηση... αριθμών. Ακολούθως εξελίσσεται, σε όλο της το μεγαλείο, η διαστροφή της βίας ανεβαίνοντας επίπεδα. Από τους ίδιους τους βασανιστές, στο μέγα ανακριτή (ένας γκεμπελικός τύπος με 'ψυχολογικές' μεθόδους) και τέλος ο λαοπλάνος, αλαζόνας πολιτικός που δικαιολογεί τα πάντα και απειλεί τις δημοσιογράφους με δολοφονικό χιούμορ! Ένα βιωματικό zoom-in στην ανθρώπινη άβυσσο που τρέφει την 'τέχνη' τους! Μπαίνοντας πρώτα στο 'μουσείο' της 'Νέας Τάξης Πραγμάτων', μας υποδέχεται μια παραφρασμένη σβάστικα για σήμα και 'πολιτική μηδενικής ανοχής' στα γραπτά των προθηκών, που θυμίζουν έντονα σοσιαλιστικό φασισμό, με τα κουπόνια για την εξοχή και τη γυναικεία δραστηριοποίηση. Με τα τόσα που συμβαίνουν σήμερα παίρνει πίσω σε δεκαετίες, με φωτογραφίες αποικιακού ύφους και παλιά κράνη με προπολεμικά γυαλιά πιλότου, σαν προθήκη παλαισιώλη. Το δε επιτυχημένο σλόγκαν 'Believe and Obey', κεντημένο χρυσοποίκιλτα σε 'ηγεμονικό' λάβαρο, φέρει απροκάλυπτα την υπογραφή του Φάνου Κυριάκου, του

★★★★★

Fresh Target Theatre Ensemble
Σαπτικό Θέατρο Υπόγειο (-1)

εικαστικού δημιουργού του υποθέτω, γιατί πρόγραμμα δεν υπήρχε και κανένας άλλος συντελεστής δεν αναφέρεται πουθενά. Guest star, ίσως; Και η λιμουζινάρα παρκαρισμένη δίπλα. Ή εκζήτηση Truffaut (!), όπως λέει κι ένας φίλος. Εισχωρώντας ενδότερα, η σκηνογραφία των Χ. Καυκαρίδη και Μ. Κούτα, δημιουργεί δυνατές εικόνες-χώρους με λιτές λύσεις σκηνικού σχεδιασμού, επιτρέποντας στον υπαινικτικό κι ελλειπτικό λόγο του Πίντερ να διαπρέψει μέσα από το στυλιζαρισμένο παίξιμο των εκρηκτικών πρωταγωνιστών του, σε μια μετάφραση όχι πάντα εύστοχη. Παράλληλα επιλέγηκε ένας ρεαλισμός στις ερμηνείες των βωβών 'βασανισμένων' προσώπων, που μπορεί να σόκαρε συναισθηματικά το κοινό, αλλά 'κλωτσούσε' σαν επίπλαστο στοιχείο και αντιθετικό με τη συμμετοχή σ' ένα επινοημένο, στυλιζαρισμένο σύνολο. Δεν ενόχλησε τόσο η επιστροφή στα παραδοσιακά θεατρικά καθίσματα, όσο οι μελοδραματικές αντιδράσεις των κακοποιημένων θυμάτων, που αφαιρούσαν από τη δυναμική του ανακριτικού μονολόγου του σαδιστή ανακριτή. Ίσως έφταιγε η συγκεκριμένη νύχτα που το είδαμε, αλλά ο εξαιρετικός ηθοποιός Α. Κατοαράς, με πρόσωπο σαν μάσκα, δυσκολευόταν να δώσει προσωπικό ρυθμό, αδιάλειπτη πειστικότητα και κορυφή. Αντίθετα, στην πολύ καλή σκηνή διαλόγου με το παιδάκι, ερμηνευτικά μινιμαλιστικά στυλιζαρισμένη, ένιωθε τη διαστροφή, την υποψία παιδεραστίας και τον κίνδυνο στο στομάχι. Λαμπερός και αποτελεσματικός ο πολιτικός του Ε. Πουλλαΐδη, σαρωτικός με υπερβάλλον αίσθημα αυτοπεποίθησης και με πάθος στα όσα ανίερα προπαγανδίζει.

Αργυρώ Τουμάζου